

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ †

Τά πουλιά φεύγουν τό φθινόπωρο πηγαίνοντας νά διεκπεραιώσουν μυστηριώδεις υποθέσεις — τήν άνοιξη θά μάθουμε τά νέα τ' άπογέματα οί φωνές τών παιδιών που παίζουν μοιάζουν μ' ένα παραμύθι που δέ μάς τό τέλειωσαν και γυρίζει και μάς άνα-
στα

ή όταν άκούω ένα φλάουτο νά παίζει τό θρόνυ συλλογιέμαι πώς όλα θά τελειώσουν κάποτε.

Καμά φορά βρέχει και κλάθεται σ' ένα καφενείο, οί άνθρωποι όσο γερνάε γίνονται πιο ξένοι

κι είδα κάποιους απέλτισμένους νά περιμένουν στους σιδηροδρομικούς σταθμούς, όχι για τό ταξίδι, αλλά για τ' όνειρο, ενώ οί στάλες τής βροχής γράφουν μία μεγάλη επιστολή στά τζάμια. Πούς τήν στέλνει; Τι γράφει; Θ' άπαντήσεις;

ΝΥΧΤΕΣ ΑΥΓΙΝΙΑΣ* †

Συνήθως τά θρόνυα κλάθονται και διηγούνται φεύτικες ιστορίες στον εαυτό μου

ή έμπαινα στον κήπο που ήταν ζογραφισμένος στην παλιά μπάντα του σόχου — ή άνοιξη είναι αιώνια εκεί —

θυμάσαι, που ψάχναμε άπεγνωσμένα νά βρούμε τον Θεό ή όνειρευόμαστε ν' άγγιζουμε τό μυστήριο ενός κοριτσιώτικου άπογέμα-
τος,

κι ύστερα τά πένητι, οί θλιβερές έπέτειο, ένα χρώμα σταχτί στον οφρανό

ή καλύτερα που κάθε τόσο άφηνε τό έργόχειρό της νά πέσει στο πάτωμα για νά σούψει νά δει λίγο τους νεκρούς της

κι έγω που τις νύχτες ήταν άδύνατο νά κοιμηθώ, έχοντας χάσει τον ύπνο μου μέσα σ' ένα παραμύθι.

Λοιπόν, τι κερδίζεις; Τι θά μείνει; Πώς θά σουβούμε;

Στό υπόγειο μαζεύτηκαν σωρός τά πράγματα από άλλες εποχές. Πότε θά ξεχάσουμε; → ΛΗΘΗ

Απέριτες παιδικές ώρες όταν δέν έφτανε έν' απέλειωτο καρδωαίει για νά πάμε άπ' τή μια ροδιά στην άλλη. Κι ο φθινόπωρο που μάς πήγες πιο πέρα...

* Στο κεφάλαιο υπάρχει και δεύτερος τίτλος: ΤΙ ΘΑ ΜΗΝΕΙ;

† ΚΙΤΗΝΙΣΜΕΝΑ ΧΑΡΤΙΑ

Ήρξα αημέλωτος ενός μυστικού που ήθελα αλλά φοβόμουν να το ανακαλύψω
έρωτευμένος με τα μακρινά φώτα και τους γέφυρες που αποκοιμήθη-
καν στις καρτέλες
και συχνά κατέβηκα στο υπόγειο κι αγκάλιισα το χαλασμένο εκ-
κρεμές που 'χε σημάνει τόσα γενέθλια
ή στεκόμουν μπροστά στον καθρέφτη υπούς είσαι, δέ σέ γνωρίζω»,
ψιθύριζα (αχ, και ποιος μάς γνωρίζει;)
ήρμημά τριγύριζε σά φάντασμα τις άδειες κάμαρες — και να που
ήρθε και τό φθινόπωρο, καιρός για εξομολογήσεις, λέγαμε
κάποτε.
λείσε την πόρτα και ξεφύλισε αυτά τα κτηρινισμένα χειρόγραφα
— εκεί μέσα είναι όλος ο πόνος μας
ή τελικά κανείς δεν τον κατάλαβε — σχεδόν ούτε έμεις. Ω νεανι-
α ή κα βράδια
αν ό Θεός τινάξε όλα του τ' άστρα πάνω απ' την άγρήνια μας
σου, αρχαία λυπημένη σελήνη, καιιά φορά θαρούμε πώς άκούμε
τη φωνή σου
ή τη φωνή εκείνων που δέ θα ξανακούσουμε ποτέ.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΥΧΑΙΑ (5)

Μερικές φορές ή έρημιά γίνεται ανυπόφορη, παίρνεις τότε ένα
απόβημό τηλεφώνου
έστω για ν' ακούσετε μιιά φωνή, ζητάς ένα όνομα «λάθος» σου άπαι-
νάνε
όλα ήταν λάθος, κι οι όρσοί που πήραμε και τ'ά λόγια που είπαμε /
και τ'ά χέρια που κρατήσαμε... Παιδιά / κρυβόμουν πίσω απ' τον κορμό,
έκει ήταν τό άπειρό, αλλά δέ χωρούσε παρά μόνο έμένα —
γι' αυτό σ'ας λέω μη ζητάμε περισσότερο / κι άργότερα / άστρα πια /
καθόμουν πίσω απ' τ'ά τζάμια και κοιτάζα τ'ά φώτα τ'ης πό-
λης
έτσι γνώρισα τό αναπόφευκτο των χωρισμών — τί θ' απομένει λοι-
πόν
τί θ' απομένει από τόσες προσδοκίες, τόσους στεναγμούς;
ένα όνομα και δύο χρονολογίες / χαραγμένες στην πέτρα που ό καιρός
θέ τ'ίς σβήνει σιγά σιγά.
Όλοι φευγόμε, χωρίς να μάθει τίποτα ό ένας για τον άλλον. Για-
τί; Τι φταίει;
Ή μήπως όλα γίνονται για κάποιο λόγο μυστηριώδη; ένα άλλο
αίνιγμα ίσως, ή μιιά τιμωρία;
Άλλά τ'ά βράδια τί όμορφα που μυρίζει ή γη — ή άνθισμένη μα-
ταιότητα του κόσμου...

Κι ἂν μὲ εἰπέτετε χρόνια στίς στάσεις τῶν λειωφρέτων, στίς γωνιές τῶν μικρῶν παρόδων ἢ στους ἀστροφορμακούς σταθμούς, εἶναι πού περιμένω τὸν ἀληθινόν. Ἰακώβο, φίλο πού δέ γνώρισα ποτέ, παρ' ὅλο πού συχνά ἀκούσα τῆ φωνή του σ' ἕναν κήπο ἢ εἶδα τῆ σκιά του σ' ἕναν ἔρημο δρόμο. Ἄλλωστε τὰ ἑρμηνεύω πρᾶγμα-τα θά μείνουν γιά πάντα ἀγνωστα ἢ χωρίς νά τὸ καταλάβουμε ἔχουν περάσει δίπλα μας κι ἔχουν χαθεῖ μέσα στά περασμένα. Μά κι ἂν ἀκόμα δέ λέγεται Ἰακώβος, ἀλλά Ραφαήλ ἢ Ματθίας, Ἰγνατίος ἢ Συμεὼν (πόσα ὀνόματα δέν ἔχει ἡ θλίψη, πόσους ὀνό-μους τὸ ἀγνωστο) θά ἔρθεi κάτω, καὶ θά μιλήσουμε γιά τίς ὥρες ἡδυπάθειες τοῦ καλοκαιριῶ ἢ τίς ὥδινες τοῦ φθινοπώρου κι ὅπως θά θραδιάζει ἐμεῖς θά υἱώσουμε μες στὸν ἀκατανόητο κόσμο τὸ μνημεῖο τῆς ἀδολφῆς φιλίας: τῆς φιλίας δύο ἀνθρώπων πού δέ γνωρίστηκαν ποτέ, μὰ ἔζησαν πολὺν καιρὸ ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλ-λον.

(Κι ἡ ποιήση εἶναι ἡ λέξη πού ἀποσιωπήθηκε γιά νά μᾶς ὀδηγήσει σὲ οὐράνιες παρανοήσεις.)

Λεπτομέρειες ἀσήμαντες πού κίνουν πρὸ ὀδύνης τίς ἀναμνήσεις καὶ τὰ χρόνια μας, θαλασσιμῶμένα πουλιὰ, μᾶς κοιτάζουν τόρα μὲ μάτια ξένα —

ἀλλά κι ἐγὼ ποῖός ἤμουν; ἕνας πρίγκιπας τοῦ τίποτα ἕνας πτελὸς γιά ἐπαναστάσεις κι ἄλλα πράγματα χαμένα καὶ κάθε πού χτυποῦσαν οἱ καμπάνες ἐνώθη νά κινδυνεύει ἡ ἀνθρω-πότητα

κι ἔτρεχα νά τῆ σώσω.

Κι ὅταν ἕνα παιδί κοιτάει μ' ἔκσταση τὸ δελτινὸ, εἶναι πού ἀποθνή-κειναι θλίψεις γιά τὸ μέλλον.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Αλλά γιατί καμιά φορά στεκόμαστε στη μέση ενός άγνωστου δρόμου ή μπροστά σ' ένα παλιό σπίτι. Τι μάς θυμίζει; Ποιόν αναζητούμε;

Κι άλλοτε κάτω από μια γέφυρα ή πίσω από μια κορφίνα νιώθεις να ζεις πιά αληθινά — πράγματα που θα τα έφραγες κάποτε με την ψυχή σου.

Όπου ένα πρωί άκουγεται τό πρώτο κελάρδιμα στον κήπο. Άνοιξη.

Η μητέρα άλλαξε καπέλο, ή νεαρή υπέρτερα ανέβαινε στη σοφίτα κι έλάιγε κι ό παππούς ξεχνούσε να διαβάσει τή Βίβλο...

Τώρα κάθομαι στην παλιά κονιστή πολυθρόνα που κάθισαν τρεις γενιές. Που πήγαν τόσο άνθρωποι;

Ολόκληρη ή ζωή μου δέν ήταν παρά ή ανάμνηση ενός όνειρου μέσα σ' ένα άλλο όνειρο. Κι ή Άννα όταν γελούτε ήταν σά να φροτίσουν για λίγο ή νύχτα.

Θυμάμαι παιδί που έγραφα κάποτε τόν πρώτο στίχο μου.

Από τότε ξέρω ότι όέ θα πεθάνω ποτέ — αλλά θα πεθάνω κάθε μέρα.

ΑΝΕΜΟΣ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τώρα όμως βράδιασε. Άς κλείσουμε τήν πόρτα κι άς κατεβάσουμε τίσ κουρτίνες

γιατί ήθελε ό καιρός τόν απόλογισμόν. Τι κάναμε στή ζωή μας; Ποιό είμασταν; Γιατί όσι κι όχι όχι;

Καιρό τώρα δέ χ' υπήρξες κανείς τήν πόρτα μας κι ό ταχυδρόμος έχει αιώνας νά φανεί. Ά, πόσα γράμματα, πόσα ποιήματα πού τά πήρε ό άνεμος τού Νοεμβρίου. Κι άν έχασα τή ζωή μου τήν έχασα για πράγματα άσήμαντα: μιá λέξη ή ένα κλειδί, ένα χτέσ ή ένα αβείο

όμως οι νύχτες μου έχουν πάντα ένα όρομα βιολέτας γιατί θυμάμαι. Πόσοι φίλοι πού έφωγαν χωρίς ν' αφήσουν διεύθυνση, πόσα λόγια χωρίς ανταπόκριση

κι ή μυστική σπέφτομαι είναι ή θλιβή εκείνων πού δέν πρόφτασαν ν' άγαπήσουν;

Όπου στο τέλος δέ μένει παρά μιá θολή ανάμνηση άπ' τό παρόν (τότε ζήσαμε);

και κάθε πού έρχεται ή άνοιξη κλαίω γιατί σέ λίγο θα φύγουμε και κανείς δέ θα μάς θυμηθεί.

(28)

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ

Συλλογίζομαι τὰ τραίνα πού τρέχουν πρὸς τὸ τίποτα
τῆ θάλασσα πού αἰώνια ἐπιστρέφει...

550

ΝΕΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Ἄγαπῶσε μιά κοπέλα πού ἔμεινε στὴν Ξάνθη. Δὲν τὸν ἀφῆσαν
νὰ πάει. Ἄπλωσε κι αὐτὸς τὸ ἀντίστροφό του σ' ἓνα ἐφημερικὸ δέντρο
κι ἔγραψε πάνω μέ κιμωλία: Ξάνθη.

Τί ματαιότης οἱ ἀποστάσεις!

551